

עפ"א 20391/01/17 - דן אנגל נגד עיריית רמת גן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 20391-01-17 אנגל נ' עיריית רמת גן

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב

המערער דן אנגל

נגד

המשיבה

עיריית רמת גן

ע"י ב"כ עוה"ד ליאור אדם ועו"ד נגה וייסמן

פסק דין

בפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים (כב' השופט מ' בן חיים) מיום 28.11.16, לפיה נדחתה בקשתו של המערער "**למתן צו מניעה זמני במעמד צד אחד**" האוסר על המשיבה להמשיך בהליכי גבייה כנגד המבקש, לתת צו עשה המחייב את המשיבה להגיש למבקש את דוח החנייה המקורי, להתגונן בפניו או לאפשר לו ברירת קנס בסכום מהמקורי של הדו"ח. למעשה, מדובר בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, מאחר והדו"ח הפך לחלוט.

להלן נימוקי הערעור בתמצית:

1. בית משפט קמא פסק בעניין של מהימנות מבלי שזימן את הצדדים ומבלי שהתרשם מכנות טענותיו של המערער לעניין אי קבלת המכתב הרשום. מאחר ומדובר בחזקה שניתנת לסתירה ובזכויות יסוד שנרמסו, היה צורך לשמוע את הדיון.
2. דבר הדואר שנשלח אל המערער חזר בציון "**לא נדרש**" ובית משפט קמא לא איפשר למערער להוכיח כי הוא לא דרש אותו משום שלא קיבל הודעה לגביו.
3. בית משפט קמא דחה את הבקשה כפי שציין מאחר והוגשה לבית משפט בשיהוי ניכר. המערער סבור כי היה עליו תחילה לנסות ולהידבר עם המשיבה, לפני הפנייה לבית המשפט.

דיון והכרעה:

כפי שפורט לעיל, המערער העלה בבקשתו טענות שאינן בסמכותו של בית המשפט לעניינים מקומיים ועל כן אינן אף בסמכותו של בית משפט זה במסגרת ערעור על החלטת בית משפט קמא.

לבית משפט לעניינים מקומיים ניתן להגיש בקשה להישפט בגין הדוח שניתן למערער, היה צורך לעשות זאת במועד הקבוע בחוק וזאת לא עשה המערער. במקרה דנן, מאחר והדוח הפך לחלוט-פס"ד היה על המערער להגיש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר ואף זאת יש לעשות במועד הקבוע בחוק שהוא 30 יום מהמועד שהומצא לו גזר הדין או 30 יום מהמועד שנודע עליו למערער. גם לדברי המערער, נודע לו לראשונה על ההרשעה בפברואר 2016 והבקשה לבית משפט קמא הוגשה בנובמבר 2016, כתשעה חודשים לאחר מכן בשיהוי ניכר לכלל הדעות.

כאמור, המערער במקום להגיש לבית משפט קמא בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו, הגיש "**בקשה תכופה בכתב למתן צו מניעה זמני במעמד צד אחד**". בבקשה זו עתר המערער למתן סעדים שאינם בסמכותו של בית משפט לעניינים מקומיים. זאת ועוד, הבקשה הוכתרה בכותרת "**במעמד צד אחד**", כך שכלל לא התבקש דיון במעמד הצדדים.

לעניין קיום דיון בבקשה, גם אם הייתה מוגשת בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר, לא מוטלת על בית משפט קמא חובה לקיים בה דיון במעמד הצדדים ובית משפט רשאי היה לדון ולהחליט בה לאחר קבלת תגובת המשיבה, אם מצא לנכון לעשות כן. הלכה פסוקה היא כי בקשות לביטול פסק דין שניתן בהעדר מוכרעות בדרך כלל ללא דיון במעמד הצדדים, כאשר על המבקש לצרף לבקשה את כל האסמכתאות ודיון במעמד הצדדים מתקיים רק במקרים חריגים בלבד (ראה ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם**).

הטענות שהעלה המערער בנוגע להוראות החוק, סעיף 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי ופקודת המיסים (גבייה) והשילוב ביניהן, אין מקומן בבית המשפט לעניינים מקומיים ואף לא במסגרת ערעור זה שהינו ערעור פלילי. מאחר וקמה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, מוטל על המערער הנטל לסתור אותה. צירוף תצהיר של המערער לפיו הוא לא קיבל מעולם את ההודעה על הדוח, אין בו כדי להרים את הנטל דנן. על המערער היה להוכיח כי הוא לא קיבל את המסירה בגלל נסיבות שאינן תלויות בו וזאת לא עשה המערער. במקרה זה הוברר כי דבר הדואר חזר בציון "**לא נדרש**" וציון זה מהווה מסירה כדין. בנסיבות הללו לא שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי המערער לא סתר את החזקה הקבועה בסעיף 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי.

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בהחלטתו ועל כן אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ב' ניסן תשע"ז, 29 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.